

„VELITEL' NÁRODOV,“

VELITEĽ, ktorého môžete milovať a dôverovať mu, ktorého poslúchať znamená obsiahnuť život, slobodu a spravodlivosť. Okolo neho by sa mohol shromaždiť všetok ľud a mohol by pracovať pre spoločné blaho všetkých, nehľadiac na rasu, farbu pleti, niekdajšiu štátnu príslušnosť a bývalé náboženské smýšľanie. Takýto veliteľ vystúpil teraz na dejisko a bude hrať rozhodujúcu úlohu, aby uviedol ľudí do nového sveta pokoja, hoci ho nenájdete na žiadnom medzinárodnom zasadaní alebo na konferencii politických a náboženských kruhov.

Účelom tejto brošúrky je oboznámiť Vás s týmto od dávna túžobne očakávaným a žiadúcim veliteľom a vysvetlíť Vám, ako sa môžete pre svoje trvalé blaho podriaďovať jeho rozkazom a pracovať pod jeho vedením.

Vydavatelja.

V slovenskej reči vydalo roku 1948
Medzinárodné združenie badateľov Biblie
— odbočka v Bratislave —

VELITEĽ NÁRODOV

LUDIA dobrej vôle všade hladujú a žíznia po príchoďte poriadku a spravodlivosti na celú zem. Nikdy nebol všeobecný styk národov tak veľmi rozrušený a ohrozený, ako od roku 1914. Jednotlivé národy s vypätím všetkých síl porušovali medzinárodné práva. Povzbudzoval ich k tomu mlčanlivý súhlas a verejné žehnanie mocných náboženských organizácií. Spolupráca náboženských vodcov s takýmito práva porušujúcimi politickými mocami je príliš dobre známa, a nie je možné ju poprieť. Doteraz vo svete vžitým postupom bolo ťažko dopadnúť medzinárodného zločinca a patrične ho potrestať. Snahy prevychovať a polepšiť ho, boli márne. Sotva sa vzpomáтал z rán, ktoré utrpel pri jednom útoku na ľudské spoločenstvo, už sa pomstychtivo pripravuje na nové previnenia proti zákonu a poriadku, a to podľa ešte ľstivejších útočných plánov. Nenávisť, nedôvera, pomstychtivosť, vzbura, pohrdanie uznanými zákonmi a verejné opovrhovanie smluvami, vyvoláva takéto zločinecké jednanie a rozdeľuje dnes národy. Sú obavy, že by sa mohlo zrútiť medzinárodné právo a že by civilizácia mohla byť zničená ohromnou anarchiou medzi národmi.

Iný novodobý vývoj, ako doprava vo vzduchu a rozhlas, pôsobí, aby boli všetky národy privedené do veľkého, svetového susedského pomeru. Toto však zneužívajú medzinárodní rušitelia práv; a ak títo priestupníci ľudských práv nebudú držaní pod kontrolou, budú tým poškodené všetky národy vo väčšej miere ako kedykoľvek predtým. Vidiac, že novodobý vývoj sblízuje

všetky národy, sú mnohí mysliaci ľudia presvedčení o tom, že niekto musí dostať vrchné velenie nad celou zemeguľou, ak sa má natrvalo zabrániť medzinárodnému zmätku.

Avšak ktorý človek alebo ktorá korporácia ľudí mohla by byť povznesená k takémuto postaveniu moci a autority a mohla by získať neobmedzenú dôveru? Všetci ľudia sú predsa nedokonalí a sebeckí! Keby takáto moc a autorita boli vložené do rúk ctižiadostivých mužov, mohli by ich títo zneužiť k takému utiskovaniu, že by celé ľudstvo vzdychalo tak ako nikdy predtým. Vzhľadom na túto tieseň, rozhodli sa istí vodcovia ľudskej spoločnosti, že v tejto veci musia bezodkladne niečo podniknúť; a rozhodli sa pre zahrotený, nebezpečný bod jedného nad všetkým stojaceho veliteľského miesta pre zemeguľu. Teraz sa schádzajú, aby vypracovali plány proti obávanému medzinárodnému zmätku. Rozprávajú medzi sebou o veciach veľmi priateľsky; ale vedľa stojace menšie národy majú predsa strach, že si nejaká medzinárodná diktatúra razí cestu alebo že bude konečným výsledkom.

Konferencia štyroch veľmocí Spojených národov od 21. augusta do 7. októbra 1944 v Dumbarton Oaks, Washington, D. C., bola len počiatočným pokusom navrhnuť ľudské plány na udržanie mieru, poriadku a istoty vo svete. Vedúci náboženstvári tej organizácie, ktorá spolupracovala s nacisticko-fašistickými rušiteľmi mieru, ihneď kritizovali túto konferenciu. Iní zas, u ktorých bolo prianie otcom myšlienky, domnievali sa dobromyseľne, že to bol krok správnym smerom a že hneď nemôžeme očakávať niečo dokonalé. Iní hovorili, že v spisoch Dumbarton Oaks o medzinárodnej organi-

zácií mala byť radšej uznaná povestná „Atlantická Charta“. Mnohí pobožne prehlasovali, že sa svetová organizácia nemá zaoberať len medzinárodným právom, ale že musí venovať najväčšiu pozornosť aj „mravnému zákonu“. Všetci dovedna, náboženstvári, politikovia, zamestnávateľa z obchodného života a vodcovia robotníctva, zabudli vo svojich posudkoch na jediné dokonalé meridlo úsudku, totiž na sväté Slovo všemohúceho Boha. Všetci prihliadali len k tomu, aby človek plánoval a vytvoril organizáciu pre usporiadanie záležitostí všetkých národov. Obrátili sa tak chrbtom k jedinému, ktorý môže dosadiť spoľahlivého veliteľa, dokonalého veliteľa všetkých národov. Okrem toho si nepovšimli prehlásenia o Božom úmysle, že on dosadí takého potrebného veliteľa: „Hľa, dal som ho za svedka národom, za vodcu a za veliteľa národom.“ (Uvedené z Izaiáša 55:4.)

KTO JE TÝMTO VELITEĽOM?

Je jasné, že svet stojí teraz pred krízou. Kto bude mať prevahu a bude riadiť osudy národov? Ľuďmi utvorená medzinárodná organizácia pre mier a bezpečnosť, alebo veliteľ, ktorého dal národom Jehova Boh? Tí, ktorí veria zaznamenanému Slovu najvyššieho Boha, nepochybujú o tom, že zvíťazí ten, ktorého dosadil alebo dal Boh. Preto je otázka, ktorú musí každý pre seba rozhodnúť: Koho si zvolím a koho budem poslúchať? Večný osud každého jednotlivca závisí od toho, ako sa v tejto osobnej otázke rozhodne. Preto je dôležité, aby sme zistili, kto je ten, ktorého určil Boh za veliteľa národov, a čo nariaďuje, a tiež akú to prinesie odmenu,

ak ho poslúchame. Tým bude vysvetlené, prečo nieto medzi ním a medzi medzinárodnou mierovou organizáciou žiadnych smlúv, a prečo nemôžeme zostať ani neutrálny ani kráčať strednou cestou, ale musíme sa rozhodnúť buď pre onoho jedného alebo pre tú druhú vec.

Je treba objasniť tieto body, lebo pri konci prvej svetovej vojny vystúpili spojení náboženstvári zeme cestou shromaždenia amerického sväzu cirkví s prehlásením: „Spoločnosť národov je politický výraz kráľovstva Božieho na zemi.“ Keby to bola pravda, tak by spoločnosť národov bola musela byť tým, čo Jehova Boh dal a dosadil ako veliteľa národov. Možno, že sa to isté bude tvrdiť aj o novom systéme medzinárodnej spolupráce, ktorý náboženstvári otvorene a všemožne podporujú, ako o tom svedčí reč hlavného predstaviteľa „kresťanstva“, pápeža, ktorú tento prehovoril k svetu rozhlasom na takzvaný „Štedrý večer“ v roku 1944. Súdiac podľa toho, ako jednali náboženstvári v minulosti, je isté, že ak bude vytúžená medzinárodná dohoda zodpovedať ich náboženskému svojrázu, budú o nej tvrdiť, že je to vôľa Božia a jeho dar svetu, určený nato, aby rozkazoval národom. Potom sa budú podľa smýšľania ľudu snažiť uskutočniť kompromis medzi týmto medzinárodným výtvorom a skutočným, Bohom určeným veliteľom. Môžu však medzi oboma uskutočniť takéto kompromisy a dohodu? Ďalej sa dozvieme, prečo nie je to možné.

Ak si volíme Jehovovho pravého veliteľa národov, tak to znamená dobré veci: Potravu, uspokojenie a život pre dušu. Opačná voľba znamená duševnú smrť. Vyplyva to celkom určite z Božieho proroctva, ktoré predpovedá tohto veľkého veliteľa a obracia našu pozornosť

na neho týmito slovami: „Hoj, všetci žízniví, pod'ťe k vodám, a vy, ktorí nemáte peňazí, pod'ťe, kupujte zbožie a jedzte! Pod'ťe, kupujte bez peňazí a bez platu, víno a mlieko! Prečo vynakladáte peniaze na to, čo nie je chlebom, a svoju prácu na to, čo nenasycuje? Nože ma poslúchnite a jedzte to, čo je dobré, a tak nech sa kochá vaša duša v tuku! Nakloňte svoje ucho a pod'ťe ku mne! Poslúchnite, a nech žije vaša duša! A učiním s vami večnú smluvu dajúc vám rôznu, prepevnú milosť Dávidovu. Hľa, dal som ho za svedka národom, za vodcu a za veliteľa národom. Hľa, národ, ktorého neznáš, povoláš, a národy, ktoré ťa neznaly, sbehnú sa k tebe pre Jehovu, tvojho Boha, a k vôli Svätému Izraelovmu, lebo ťa oslávi.“ (Izaiáš 55:1—5.)

Keď Izaiáš vyslovil toto proroctvo, bol Dávid, niekdajší izraelský verný kráľ, už dávno mŕtvy. Preto nemohol to byť Dávid, ktorého by Jehova dosadil za svedka, vodcu a veliteľa. Musel to byť niekto, kto mal ešte len prísť a koho Dávid znázorňoval alebo predobrazoval. Musel to byť ten, ktorého dejiny zvlášť označujú za syna Dávidovho, totiž Ježiš Kristus. O dobe, keď vchádzal pomedzi jasajúci ľud na oslici do Jeruzalema, je napísané: „A zástupy, ktoré išly pred ním, a ktoré išly za ním, kričaly a hovorily: Hosanna v Synovi Dávidovom! Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom! Hosanna na výsostiach.“ „Požehnané kráľovstvo, ktoré prichádza v mene Pánovom, kráľovstvo nášho otca Dávida! Hosanna na výsostiach!“ (Matúš 21:9; Marek 11:9, 10.) Na veci sa nič nemení, aj keď Ježiš Kristus o niekoľko dní po tejto radostnej udalosti našiel smrť na dreve na vrchu Golgota. To nezmarilo jeho vyhladku stať sa veliteľom národov, lebo Jehova Boh ho

na tretí deň potom vzkriesil z mŕtvych k nesmrteľnému životu v nebesiach.

Na dôkaz toho, že Ježiš Kristus bol na tomto mieste slávy dosadený za veliteľa, máme inšpirované Slovo. Hovoriac k tým, ktorí každú sobotu čítali Písmo sväté v synagóge, uviedol kresťanský apoštol Pavol spomenuté Izaiášovo proroctvo a vzťahoval ho na Ježiša Krista slovami: „Aj my vám zvestujeme o tom zaslúbení, ktoré dostali otcovia, že ho Boh naplnil ich deťom, nám, vzkriesiac Ježiša z mŕtvych, ako je aj v druhom žalme napísané: Môj Syn si ty; ja som ťa dnes splodil. A že ho vzkriesil z mŕtvych, a že sa viac nemá navrátiť k porušeniu, takto povedal (u Izaiáša 55:3): Dám vám sväté a verné veci Dávidove.“ (Skutky apoštolov 13:32—34.) To znamená, že Božie milosrdenstvo majú zaistené tí, ktorí príjmu syna Dávidovho, Ježiša Krista za veliteľa, lebo tento bol vzkriesený k neporušiteľnému životu. Od tej doby stále žije, aby zaručil zaslúbené milosrdenstvo tým, ktorí počujú jeho svedectvo, nasledujú jeho vedenie a poslúchajú jeho pokyny. Preto je tiež nazývaný „vel'vodcom ich spasenia“ a je „všetkým, ktorí ho poslúchajú, pôvodcom večného spasenia.“ (Židom 2:10; 5:9.)

PREČO BOL USTANOVENÝ?

Ale prečo bolo v predsavzatí Jehovu Boha potrebné dosadiť svojho milovaného Syna Ježiša Krista ako veliteľa? Pri študovaní odpovede na túto otázku vystúpi do popredia veľký právny spor, ktorý sa týka celého stvorenia. Je to sporná otázka o moci a práve veliť celému svetu. Inými slovami povedané, jedná sa o pan-

stvo a svrchovanosť vo vesmíre. Prvý, ktorý so vzhľadom na našu zem niečo nariadil, bol Jehova Boh, stvoriteľ. A Boh riekol: „Nech je svetlo!“ Jeho príkaz bol poslušnutý a bolo svetlo. Prvý, kto vydal nariadenie ohľadom človeka a potom aj človeku, bol tiež stvoriteľ. A Boh riekol: „Učiniťme človeka na svoj obraz a podľa svojej podoby, a nech vládne nad morskými rybami a nad nebeským vtáctvom a nad hovädami a nad celou zemou a nad každým plazom, ktorý sa plazí na zemi.“ Potom bol stvorený prvý človek Adam. A Jehova Boh prikázal človekovi a riekol: „Z ktoréhokoľvek stromu rajského budeš jesť, ale zo stromu vedenia dobrého a zlého nebudeš jesť, lebo v deň, v ktorý by si jedol z neho, istotne zomrieš.“ (1. Mojžišova 1:3, 26; 2:16, 17.)

Zakrátko potom sa vynorila táto otázka o Jehovovom univerzálnom panstve: Nemôže Jehova Boh veliť svojmu stvoreniu a priviesť svojich rozumom obdarených tvorov k poslušnosti? Ak nastane pochybnosť o tejto jeho spôsobilosti, tak táto schopnosť, ako aj jeho moc a jeho právo, musia byť hájené, ospravedlnené a dokázané právoplatnými. Inteligentní tvorovia musia okrem toho Jehovu Boha ochotne poslúchať, súc k tomu puđením láskou a úctou, ale nie terorom a násilím. Keby poslušnosť bola len povrchná a keby pochádzala z neochotného srdca, ktoré nie je oddané Bohu, stále by bol ohrozený dobrý poriadok, pokoj a jednota živého stvorenia Božieho. Boží „pokoj na zemi“ nemá byť pokojom, ktorý je zachovávaný len preto, že sú osoby alebo národy so zločineckými pudmi držaní pod kontrolou pohrozením trestmi a akciami policajnej moci. Takýto druh pokoja plánujú ľudia pre povojnovú dobu. Boží pokoj musí byť pokojom „ľudí dobrej vôle“, ľudí, ktorí

sa vyhýbajú zlému a ktorých srdcia sú naklonené spravodlivosti, vyhovujúc meridlám Boha, svojho stvoriteľa.

Jehovovo univerzálne panstvo nebolo vystavené skúške preto, že by on sám bol vyvolal spor, ale preto, že jeden vyzývavý tvor prejavil sebeckú ctižiadosť. Bol to onen krásny duchovný tvor nazývaný „rannou hviezdou“ alebo „Luciferom“, ktorého Jehova pomazal, aby bol človeku v záhrade Eden ochraňujúcim cherubom. Bolo Luciferovou povinnosťou, aby sa zastával trónu Božieho a podporoval Božie zákony, a to k dobru ľudstva v prípade poslušnosti, ale k vykonaniu rozsudku nad človekom, ak sa tento stane neposlušným. V raji Eden nebol človek terorizovaný, ale všetko ho pozývalo k tomu, aby poslúchal. Prvý muž a jeho žena vyšli z Božej ruky a preto boli dokonalí (,jeho diela sú dokonalé'); ich povahám, srdciam alebo mysliam neboly vštepené žiadne sklony ku konaniu nepravosti. (5. Mojžišova 32:4.) Božie nariadenie dané mužovi a žene ich len vopred varovalo pred trestom za neposlušnosť, ak budú jesť zo zakázaného ovocného stromu. Ale neboli pučení hrôzovládou k vynútenej poslušnosti, asi tak, ako keby Boží zákon bol znel, že v prípade svojej neposlušnosti budú po svojej smrti večne trpieť pri vedomí v šľahajúcich plameňoch pekla so skutočným ohňom a sírou niekde vo vnútri zeme. Ľuďom bol zreteľne vysvetlený zákon, že neposlušným bude odňatý život a že prestanú jestvovať, pretože nie sú nesmrteľní. Naproti tomu boli by poslušní našli v raji Edena večnú obživu a ako dietky Božie boli by sa tam tešili z večného života.

Ochraňujúci pomazaný cherub však odporoval tomu-

to zákonu, a to nie preto, že by tento zákon nebol dobrý alebo hodnoverný, ale aby sa sám dosadil za veliteľa ľudstva. Upotrebil hada ako prostredníka a hovoril, že sa Boh snaží udržať ľudí v poddanosti hrozbami a udrzovaním ľudí v nevedomosti a slabosti. Potom im dal falošné nádeje na nesmrteľnosť a božskosť, vraviac: „Istotne nezomriete — ak budete neposlušní. — Ale Boh vie, že v deň, v ktorý by ste jedli z neho, otvorí sa vaše oči, a budete ako bohovia, vediaci dobré a zlé.“ (1. Mojžišova 3:4, 5.) Pretože Lucifer takýmto spôsobom pristúpil k človekovi, premenil sa v anjela tmy, satana diabla, avšak sa snažil vystupovať ako „anjel svetla“, aby zlákal ľudských tvorov, aby sa spolu s ním stali neposlušnými Božím zákonom. (2. Korintským 11:14, 15.) Od tej doby až do dnešného dňa ukazujú sa satanove nástroje, či sú to už ľudia alebo systémy, v nádhernej, vábivej svätožiare, aby napriek nariadeniam najvyššieho veliteľa, Jehovu Boha, lákaly za sebou ľudí. Satan, diabol, bývalý Lucifer, bol duchovným tvorom, cherubom, a ak človek nasledoval takéhoto nadľudského tvora, tak to muselo znamenať, že ho urobil svojim neviditeľným veliteľom. Muselo to ďalej znamenať, vziať na seba následky takejto zmeny veliteľskej moci; človek teda okúsil rozdiel medzi poslušnosťou voči univerzálnemu panovníkovi Jehovovi Bohu a poslušnosťou voči jeho odporcovi, satanovi diablove.

Keď satan diabol ukoristil pramene ľudského pokolenia, Adama a Evu, videl aj možnosť, stať sa konečne veliteľom všetkých národov zeme, ktoré vzniknú z týchto dvoch ľudí. Najprv priviedol na svoju stranu krásnu Evu a potom strhol za sebou aj muža Adama, vzbúriac v jeho prsiach sebeckosť. Tak mohol satan diabol prísť

s hotovou vecou, aby poprel Jehovovo univerzálne panstvo. Nebo je trónom Božím a zem je jeho podnožou. Tu na zemi bolo jeho univerzálne panstvo popreté a zdalo sa byť chatrné. (Izaiáš 66:1; Matúš 5:34, 35.) Boh vedel, čo sa deje, ale nezakročil. Bol odhodlaný, že pripustí, aby vznikol právny spor o univerzálne panstvo a že nechá priviesť v pochybnosť svoje právo k veleniu. Pretože ani satan diabol ani Adam a Eva nemali ne-smrteľnosť, mohol ich všemohúci Boh ihneď zahľadiť. Avšak neurobil tak, lebo veľká sporná otázka spočívala v tom, že ho majú všetci rozumom obdarovaní tvorovia v celom vesmíre dobrovoľne poslúchať.

V celom svojom rozsahu znela táto sporná otázka: Stoja všetci Boží tvorovia z rozhodnutia svojej vôle a láskou podnecovanej voľby nepohyblivo na jeho strane a pod jeho panstvom, alebo ich môže satan diabol pomocou klamu a sebeckosti všetkých spoločne odvrátiť od Boha a primäť ich k tomu, aby sa postavili na jeho stranu? Boh sa nebál pripustiť, aby prevedenie dôkazov v tejto otázke bolo uskutočnené pred celým tvorstvom. Pretože to vyžadovalo čas, lebo vtedy sa ešte neboli narodili potomci Adama a Evy, ustanovil Boh určitú dobu na pripustenie zla, a nezničil ihneď priestupníkov zákona v Edene. Ale že bezzákonnosť nedosiahne svojho cieľa a že Boh v určitú dobu ospravedlní svoje univerzálne panstvo tým, že mu jeho od-daní tvorovia zostanú verne poslušní aj v najťažších skúškach, to oznámil Jehova, obracajúc sa nasledujú-cimi vyzývavými slovami k satanovi, hadovi: „A polo-žím nepriateľstvo medzi tebou a medzi ženou a medzi tvojím semenom a medzi jej semenom: ono ti rozdrví hlavu a ty mu rozdrvíš päť.“ (1. Mojžišova 3:15.)

Iné prehlásenia Slova Božieho ukazujú, že Božou ženou je jeho svätá univerzálna organizácia, nazývaná „Sion“. Jehova tým teda oznámil svoje predsavzatie, že zo svojej svätej organizácie privedie semeno, ktoré bude so satanom a jeho organizáciou v nepriateľstve. Aj keby mohol satan a jeho organizácia akokoľvek bojovať proti semenu Božej „ženy“, jednako nezlomí nepriateľstvo tohto semena a neprinúti ho k tomu, aby robilo ústupky a uznalo satana za veliteľa. Tak Pán Boh prvýkrát prehlásil, že vzbudí veliteľa, ktorý rozdrví nepravému vodcovi hlavu a zničí ho so všetkými jeho prívržencami. Budúce pokolenia ľudí a národov majú mať iného veliteľa ako satana diabla, aby mohli jesť a piť z Božích životodárnych opatrení; a toto semeno božskej organizácie dokázalo, že je schopné a hodné toho, aby bolo dosadené za takého veliteľa. Týmto predpovedaným semenom Siona, Božej „ženy“, je Ježiš Kristus.

Aby rozhodol spornú otázku, všemohúci Boh zaslúbil a vzbudil veliteľa. Satan diabol vydal v záhrade Eden o Jehovovi Bohu falošné svedectvo; a odvtedy robil tak neprestajne a uvádzal na meno Božie zlú povesť a postup. Satan sa dosadil za „knieža tohto sveta“, a preto mohol Kristovi Ježišovi ponúknuť na vrchu pokušenia všetky kráľovstvá tohto sveta aj s ich nádherou, ak Kristus pred ním padne a bude sa mu klaňať. Satan organizoval náboženstvo, zajal do neho všetky národy a riadil ich ako ich majster. Tradíciami a predpismi náboženských vodcov svádza ľudí, aby prestupovali zákon Boží a nedbali na jeho nariadenia. Aby sa dokázal byť hodným rozdrviť a zničiť hada, musel byť Ježiš Kristus verným svedkom pre Jehovu Boha a pre jeho meno a predsavzatie. Pre svoju neoblomnú sta-

točnosť dostal titul „svedok verný a pravý“. Je vodcom všetkých svedkov Jehovových. (Zjavenie 3:14; 19:11.) Pretože Kristus Ježiš bol oddelený od tohto sveta, dokazuje tak, že k nemu nepatrí, a pretože zomrel za nový spravodlivý svet, bol pomenovaný „Kniežaťom pokoja“ a „Kniežaťom kráľov zeme“ toho nového sveta. (Zjavenie 1:15; Izaiáš 9:6.) Pretože Ježiš Kristus položil svoj život ako výkupné, aby boli vykúpení všetci, ktorí v neho veria a poslúchajú ho, bol menovaný veliteľom všetkých národov, ktoré obsiahnu život v novom svetě. (Židom 2:9; 5:9.) Musí prísť čas, kedy bude prakticky prevedené to, čo Boh takýmto spôsobom nariadil a určil; a tento čas teraz nadišiel!

ZDOKONALENÍ POSLUŠNOSŤOU

Svetové panstvo je spojené s nesmiernou zodpovednosťou. Táto úloha prevyšuje sily človeka; a ak sa o niečo také pokúsi nedokonalý človek, tak potrebuje ako oporu ono ťižiadostivé „knieža tohto sveta“, satana, ktorý kedysi ponúkal Ježišovi kráľovstva tohto sveta. Svetovláda ľudí, ktorí pod vplyvom satana sami prevezmú túto úlohu alebo boli menovaní zástupcami ľudu, nebude mať nikdy úspech, lebo takú vládu nedosadil Boh. Nie je teokratická, nie je podriadená jeho správe, ani nie je ním menovaná. Nebude mať úspech žiadna svetová vláda, ktorá nebude uplatňovať zákony a nariadenia Jehovu Boha. Všetky reči o tom, že k medzinárodnej organizácii musí byť prívtelený takzvaný „mravný zákon“, aby ju tak upevnil a urobil trvalou, nie sú ničím iným ako zbožným žvatlaním náboženských vodcov, vydávajúcich sa za ochráncov „mravného zá-

kona“ a snažiacich sa vyťažiť z tohto nároku kapitál tým, že jedajú ako duchovní radcovia onej organizácie. Aj keď sa títo muži samospravodlivo vydávajú za mravne vyspelých, predsa pokrytecky prestupujú zákony Božie a prenasledujú pokorných kresťanov, ktorí sa snažia zachovávať zákony Božie.

Ten, kto chce pod najvyšším Bohom slúžiť ako veliteľ národov, musí sám dokonale poslúchať Božie príkazy, a nie dávať taký príklad ako vodcovia sveta. Musel zachovať svoju rýdzosť v bolestných skúškach a stále musí vykonávať Božie príkazy. Lucifer sklamal, lebo sa oddal ctižiadosti a je vedúcim rušiteľom práva na celom svete. Ježiš Kristus, Boží nebeský Syn, prišiel na svet ako človek a podstúpil ťažké skúšky poslušnosti. Satan a jeho semeno nemohli sviest Ježiša k neposlušnosti, ani ho nemohli k tomu prinútiť hanobením, prenasledovaním a najpotupnejšou smrťou. Pri tom všetkom si Ježiš zachoval beztretnosť voči svojmu vrchnému veliteľovi, vykonajúc všetky jeho príkazy. Znázornil dokonalú poslušnosť, a to dokonca aj v najprudkejšom ohni satana a jeho hord. Môže preto byť poverený, aby velil iným podľa vôle Božej; a preto je o Kristovi napísané: „A on, hoci bol Synom, naučil sa poslušnosti z toho, čo trpel, a súc zdokonalený stal sa všetkým, ktorí ho poslúchajú, pôvodcom večného spásenia.“ (Židom 5:8, 9.)

Pre Ježišovu oddanosť a rýdzosť voči Bohu, urobil Boh s ním smluvu. Bola to slávnostná smluva ohľadom kráľovstva, ohľadom ríše Božej, v ktorej by bol Kristus Ježiš kráľom pod Bohom. Boh oznámil toto kráľovstvo vernému panovníkovi Dávidovi, predkovi Ježiša Krista. (2. Samuelova 7. hlava.) Aby požehnal Dávída za jeho

vernosť a za uctievanie, ktoré Bohu preukazoval, prisľúbil Jehova, že Dávidovmu rodu zostane kráľovstvo a jeho semeno že má na veky sedieť na tróne. Ježiš Kristus bol podľa tela synom Dávidovým a za dedičstvo dostal túto smluvu alebo toto zaslúbenie o kráľovstve. Ale ríša, ktorej je Kristus Ježiš kráľom, je nebeským kráľovstvom, pre ktoré ho Jehova Boh pomazal svojim svätým duchom. Trón, na ktorom Kristus Ježiš bude naveky sedieť, je miestom vládniteľa po pravici jeho nebeského Otca, Jehovu Boha. Verný pastier-kráľ Dávid bol len predobrazom Ježiša Krista, s ktorým bola v plnom význame uzavretá smluva o kráľovstve. Preto keď Kristus Ježiš započal svoju verejnú činnosť v izraelskom národe, kázal: „Priblížilo sa nebeské kráľovstvo.“

Tento poslušný, ktorého menoval najvyšší Boh, bude zodpovedný za svetovú vládu. Kráľ Dávid o ňom prorokoval: „Za jeho dní bude kvitnúť spravodlivý, a bude veľký pokoj, kým len bude trvať mesiac. A bude panna od mora po more a od rieky až po najďalšie kraje zeme.“ (Žalm 72:7, 8.) Potom nebude vládnuť žiadna ľudská vláda, žiadna ríša tohto sveta ako vládkyňa nad siedmimi morami a vodami. Ježiš Kristus bude potom rozkazovať celej zemi. Jeden z jeho titulov je: „Pán pánov a Kráľ kráľov.“ Toto sa nevzťahuje na pozemských kráľov a na pánov tohto sveta, lebo v proctve je predpovedané, že kráľovia terajšej organizovanej „zeme“ budú bojovať proti Ježišovi Kristovi a postaví sa proti rozširovaniu jeho kráľovstva na všetky strany sveta. Onen titul znamená, že v nebeskom kráľovstve Ježiša Krista sedia s ním iní na tróne. Jeho vláda nad zemeguľou nebude viditeľnou vládou, zem-

skou, ktorú by tvorili a dosadili ľudia. Je to nebeská vláda, neviditeľná a nadľudská, a budú v nej s ním spojení jeho verní učeníci. Títo sú prví, ktorí ho prijali za Jehovom menovaného veliteľa a on položil svoj život predovšetkým za nich. Títo počujú jeho svedectvo o Jehovovi a o jeho zaslúbenom kráľovstve, veria mu a podávajú ho ďalej iným. Vzhliadajú k nemu ako ku „kniežatu života“, ako ku svojmu jedinému vodcovi pod Bohom, a nasledujú ho verne až do smrti. Podriaďujú sa jeho rozkazom ako svojmu Bohom danému vodcovi a veliteľovi. Veria svedectvu Biblie, že on je ten, ktorého predobrazoval prorok Mojžiš.

Mojžiš bol prostredníkom, skrze ktorého dal Jehova Izraelskému národu napísaných desať prikázaní a iné božské zákony; a Mojžišovi samému povedal: „Vzbudím im proroka zprostred ich bratov, akoš ty, a vložím svoje slová do jeho úst, a bude im hovoriť všetko, čo mu prikážem. A stane sa, že ten, kto by nepočúval na moje slová, ktoré bude hovoriť v mojom mene, poniesie svoju vinu, a ja to budem vyhľadávať od neho.“ (5. Mojžišova 18:18, 19.) Apoštol Peter prvý označil Ježiša Krista ako proroka, ktorého Mojžiš zobrazoval, a všetci praví učeníci a nasledovníci Kristovi veria to isté. (Skutky apošt. 3:22, 23.) Vedia, že neposlušnosť voči tomuto veliteľovi, väčšiemu Mojžišovi, znamenala by vyhladenie ich duší zpomedzi ľudu Božieho.

Keď bol Ježiš prítomný na zemi, použil svoju výsadu ako veliteľ oproti svojim učeníkom a vyslal ich, aby zvestovali najdôležitejšie posolstvo. Nariadil: „Id'te a kážte hovoriac, že sa priblížilo nebeské kráľovstvo.“ (Matúš 10:7; Lukáš 10:9.) A aby ukázal, že ako ich knieža prijal svojich zasvätených nasledovníkov spolu do

smluvy kráľovstva, povedal v noci pred svojou smrťou: „A vy ste pretrvali so mnou v mojich pokušeniach. A ja vám závetím (uzavieram s vami smluvu; Diaglott), ako mne závetil môj Otec, kráľovstvo, aby ste jedli a pili za mojím stolom v mojom kráľovstve a sedeli na trónoch súdiac dvanásť pokolení Izraelových.“ (Lukáš 22:28—30.)

Všetci títo verní nasledovníci musia až do dnešného dňa byť poslušní všetkým nariadeniam Božím, najvyššieho to veliteľa, poslúchajúc a nasledujúc Ježiša Krista, Bohom dosadeného veliteľa. Ako ukazuje Písmo sväté, po skončení všetkých pokušení a skúšok rýdzosti bude presne 144.000 osôb, ktoré sa dokážu hodnými toho, aby sa na nich celkom splnila smluva o kráľovstve, keď budú s Kristom Ježišom spojení na jeho nebeskom tróne. Im hovorí Slovo Božie Izaiášovým proctvom: „Nakloňte svoje ucho a počte ku mne! Poslúchnite, a nech žije vaša duša! A učiním s vami večnú smluvu dajúc vám rôznu, prepevnú milosť Dávidovu.“ (Izaiáš 55:3.) „Dávidova milosť“ je vo spojení so smluvou o kráľovstve; a títo víťazní nasledovníci Ježiša Krista budú večne účastní na tomto milosrdenstve.

NEPRIATELSKÍ VELITELIA STOJA PROTI SEBE

Musí prísť doba, v ktorej sú tí 144.000 spoludedičia kráľovstva Ježiša Krista z ľudstva vybratí. Potom by bolo pochopiteľne na čase, aby kráľovstvo započalo. Písmo sväté s určitosťou ukazuje, že Ježiš Kristus nezapočal kráľovať v dobe, keď vstúpil do neba a posadil sa po pravici Božej. **Z** dejinných udalostí za uplynu-

lých tisícdeväťsto rokov vysvitá, že zem bola naďalej ovládaná ríšami tohto sveta, ktoré podliehaly kniežatu tohto sveta, satanovi.

Kristus Ježiš musel sedieť po pravici svojho Otca, svojho vrchného veliteľa až do doby, ktorú určil Boh pre zriadenie a uskutočnenie kráľovstva. Po celý ten čas kresťania čakali na príchod kráľovstva. Teraz však už nemusia čakať, lebo kráľovstvo Božie prišlo! Bolo zriadené v roku 1914, a preto nie je bez významu, že v lete onoho nezabudnuteľného roku započala prvá svetová vojna v dejinách ľudstva. Táto vojna vypukla práve v dobe, keď skončili „časy pohanov“, o ktorých sa Ježiš kedysi zmienil, totiž 2.520 rokov od zborenia Jeruzalema a Šalamúnovho chrámu. Označovalo to koniec nerušeného panstva satana alebo jeho sveta. Znamená to, že sme dosiahli bezprostrednú blízkosť časovej hranice neobmedzeného pripustenia zla, a že takí, ktorí dobrovoľne kráčajú cestou zla, budú čoskoro zničení, aby od nich bol vesmír oslobodený. Ďalej to znamená, že trieda „nebeského kráľovstva“ je už skoro dokončená, a síce jej posledný údovia, malý ostatek, vykonávajú na zemi ešte záverečné rozkazy, ktoré im udelil ich nebeský vodca, Ježiš Kristus.

Znamená to ďalej, že satan, „knieža tohto sveta“ a Ježiš Kristus, „Knieža pokoja“, stoja proti sebe pripravení k rozhodujúcemu boju. Jeden musí odísť, druhý zostať. Odíde bezzákonný veliteľ tohto zlého sveta, a zostane Jehovov veliteľ národov. „Rozmnožovaniu toho kniežatstva a pokoja nebude konca.“ (Izaiáš 9:6, 7.) Žijeme v dni rozhodnutia a jeho vzácné hodiny príležitosti nemilosrdne plynú. Hodina útoku ku konečnej armageddonskej bitke sa nezadržiteľne blíži, aj keď

o nej nikto nevie. (Matúš 24:35—39.) Čo teda majú ľudia robiť?

Tí, ktorí milujú život a pravdu, zákon a poriadok i pokoj, môžu urobiť len jedno, totiž uznať vládára, ktorého dal Boh za svedka, vodcu a veliteľa národov. „Malé stádečko“ jeho nasledovníkov, pochádzajúcich zo všetkých národov, sú tí, ktorým dal nebeský Otec podľa svojho zaslúbenia spolu s Ježišom Kristom kráľovstvo. Ale nie sú jedinými, ktorí môžu nasledovať dobrého pastiera, ktorý položil svoj život za všetkých ľudí, ktorých možno pripodobniť k ovciam. Ježiš Kristus povedal: „A mám aj iné ovce, ktoré nie sú z tohto ovčince, aj tie musím priviesť, a počujú môj hlas, a bude jedno stádo a jeden pastier.“ (Lukáš 12:32; Ján 10:16.) „Iné ovce“ sú ľudia dobrej vôle, ktorí dnes počujú hlas jeho svedectva skrze Slovo Božie, poslúchajú jeho hlas ako hlas veliteľa a nasledujú ho spolu s jeho ostatkom. Proroctvo v siedmej hlave Zjavenia odhaľuje, že „iné ovce“, ktoré dobrý pastier vedie k prameňom živých vôd, prichádzajú zo všetkých národov, pokolení, ľudí a jazykov a tvoria konečne „veľký zástup“. Teraz, keď sa rozhoduje medzi veliteľmi, ktorí stoja proti sebe, totiž medzi Ježišom Kristom a satanom, volia si tieto „ovce“ toho, ktorého dosadil najvyšší Boh, panovník vesmíru.

Mnohí úprimne smýšľajúci ľudia možno teraz zmätene povedia: Aby sme mohli vykonávať jeho nariadenia, mali by sme vedieť, ako znejú! Ježiš Kristus nezanechal pochybnosti o tom, aké sú jeho nariadenia teraz, na konci prítomného zlého sveta. Hovorí k ich povzbudeniu: „Jestli budete ostríhať moje prikázania, zostanete v mojej láske... Vy ste mojimi priateľmi,

jestli činite všetko, čo vám ja prikazujem.“ (Ján 15:10, 14.) Ježiš Kristus nenechal nás v pochybnosti o tom, čo je treba robiť v dobe totálnej vojny, ktorá započala v roku 1914. Predpovedal prvú svetovú vojnu, ktorá pokračovala v roku 1939. Majúc pred očami koniec „časov pohanov“ v roku 1914, povedal: „Lebo povstane národ (celý národ) proti národu a kráľovstvo proti kráľovstvu, a bude bývať hlad a mor, a zemetrasenia budú miestami; a to všetko je počiatkom prepôrodných bolestí sveta.“ A my, ktorí dnes žijeme, môžeme do-svedčiť, že takéto bolesti započaly. Keď Ježiš potom na túto dobu ešte predpovedal prenasledovanie svojich pravých nasledovníkov, dodal nasledujúce slová, ktoré sú proroctvom ale aj príkazom: „A toto evanjelium kráľovstva bude hlásané po celom svete na svedectvo všetkým národom, a vtedy príde koniec.“ (Matúš 12:7—14.)

Takéto evanjelium nebolo pred rokom 1914 nikdy kázané, lebo toto je dobré posolstvo o Božom zriadenom kráľovstve, ktorého moc má v rukách jeho pomazaný kráľ Ježiš Kristus. Rok 1914 označoval koniec čakacej doby a čas, keď sa skutočne zrodilo kráľovstvo, zatiaľ čo sú okolo neho ešte stále jeho nepriatelia. Je to doteraz najdôležitejšia zvesť storočia; je ako občerstvujúce vody života pre tých, ktorí žijú po pravde a spravodlivosti. Kráľ chce, aby toto evanjelium o zrodenom kráľovstve bolo kázané na celej obývanej zemi, ľuďom každej rasy a farby pleti, všetkým národom na svedectvo. Zriadenie kráľovstva znamená, že sa blíži koniec satanovej organizácii, viditeľnej a neviditeľnej, v armageddonskej bitke. Ľudia musia preto dostať svedectvo o tomto večnom kráľovstve, aby sa mohli roz-

hodnúť pre Jehovovo univerzálne panstvo a postaviť sa na stranu jeho teokratickej vlády. Inak zachváti koniec nevedomé masy ľudí, ktoré potom zahynú so satanovou organizáciou, ktorá ich ovláda.

Poslúchajúc nariadenia toho, ktorého dal Jehova za veliteľa národov, usilovali sa svedkovia Jehovovi zvlášť od roku 1918 horlivo prevádzať toto zvestovanie zriadeného „nebeského kráľovstva“. Vydávanie svedectva nie je ešte skončené. Milióny ľudí ešte čakajú, aby ho počuly a dozvedely sa o ňom; a kráľov príkaz je ešte stále v platnosti. Svedectvo sa musí šíriť. Pole je veľké, pracovníkov je málo; a „ľudia dobrej vôle“, musia poslúchať veliteľa národov, ak chcú žiť na zemi v novom svete spravodlivosti. Jednou z vecí, ktoré kráľ nariaďuje, je zvestovanie evanjelia o kráľovstve na svedectvo. Toto svedectvo musí byť dané všetkým národom. Nie je to ani ľudské nariadenie ani ľudské dielo. Preto sa sluší na všetkých ľuďoch dobrej vôle zo všetkých národov, ktorí dostanú svedectvo, aby sa pridali k tým, ktorí v poslušnosti voči nebeskému veliteľovi vydávajú toto svedectvo.

„OHAVNOSŤ SPUSTOŠENIA“

Ešte jedno dôležité prikázanie pre dnešnú dobu je udelené. Zdôrazňuje nútnosť, zaujať stanovisko pre kráľovstvo otvoreným zvestovaním evanjelia o tejto ríši. Hneď po prehlásení, že toto evanjelium bude zvestované na svedectvo všetkým národom, vrazil Kristus Ježiš ďalej: „Keď tedy uvidíte ohavnosť spustošenia, predpovedanú skrze proroka Daniela, že stojí na svätom mieste (kto čítaš, rozumej!), vtedy tí, ktorí budú

v Judsku, nech utekajú na vrchy... Lebo vtedy bude veľké súženie, akého nebolo od počiatku sveta až doteraz, ani už nikdy viac nebude. A keby neboly ukrátené tie dni, nebolo by zachránené niktoré telo; ale pre vyvolených budú ukrátené tie dni.“ (Matúš 24:15—22.)

Proroctvo Krista Ježiša o konci sveta nás varuje: „Kto čítaš, rozumej!“ Nikto by dnes nemal stav vecí nesprávne posudzovať pre svoje náboženské názory. Čo tu Ježiš predpovedal, to sa nesplnilo v roku 70 po Kr. na doslovnom Jeruzaleme v Judsku. Vtedajšie zborenie Jeruzalema a Herodesovho chrámu vojskami cisárskeho Ríma bolo strašné; žiadne iné také malé územie nebolo predtým tak hrozne spustošené. Ale porovnajme utrpenie onej krátkej doby k súženiu našich dní a k súženiu, ktoré prichádza na celý svet v Armageddone, tak sa presvedčíme, že sa Kristove slová „ani už nikdy viac nebude“, nevzťahovali na súženie, ktoré pred tisícdeväťsto rokmi prišlo na Jeruzalem a Judsko. Toto súženie, akého nikdy nebolo a aké nebude musieť moc všemohúceho Boha opakovať, je ešte pred nami. Preto sa musíme v našich dňoch rozhliadnuť po „ohavnosti spustošenia“. Veliteľ národov povedal, že objavenie sa tohto nesvätého spustošenia niečo oznamuje, totiž že súženie, akému podobného nebolo, je blízko a že takí, ktorí chcú žiť, majú bezodkladne utieknuť na bezpečné miesto. Preto by sme sa mali teraz z rozhliadnuť, a to s porozumením Biblie.

Keď bol Ježiš na zemi, bol Jeruzalem považovaný za „sväté mesto“ a Ježiš povedal, že nikto nemá prisahať „na Jeruzalem, lebo je mestom toho veľkého kráľa“. (Matúš 4:5; 5:34, 35; 27:53.) V roku 1914 vytvorila

však Božia žena na Sion, Ježiša Krista, ako vládnuceho kráľa, ktorého Jehova Boh odial autoritou. Zakrátko potom, v ustanovený čas, berie Ježiš Kristus svojich verných učeníkov k sebe do teokratickej vlády, vzkriesiac ich z mŕtvych k životu v duchovnej ríši. Títo dovedna tvoria takzvané „sväté mesto, nový Jeruzalem, zostupujúci od Boha s neba“. (Zjavenie 12:1—10; 21:2, 10; 22:19.) To znamená, že tvoria svätú vládu nového sveta spravodlivosti.

Preto je celkom zrejmé, že „svätým miestom“, ktoré sa snaží zaujať „ohavnosť spustošenia“, je miesto alebo postavenie, ktoré zaujíma kráľovstvo so vzhľadom na zem; lebo sväté miesto je znázornené ako zostupujúce od Boha s neba na zem. Je to preto kráľovstvo, ktoré má vládnuť na celej zemeguli všetkému ľudskému pokoleniu. Aj keď behom ľudských dejín preliaty milióny ľudí svoju krv, predsa je to jedine Kristova krv, ktorá nebola vyliata nadarmo. Jeho krv opatrí všetkým veriacim výkupné ako aj očistenie od ich hriechov a odstráni kliatbu smrti. S Ježišom uzavrel Jehova Boh smluvu o kráľovstve; a vzhľadom na túto okolnosť „bolo mu dané panstvo i sláva i kráľovstvo, a slúžily mu všetky národy a ľudia a jazyky; jeho panstvo je večným panstvom, ktoré nepominie, a jeho kráľovstvo je také, ktoré nebude zničené“. (Daniel 7:13, 14.) Tohto večného panstva sa Kristus Ježiš teraz ujal.

Čo iné mohlo by teda byť spomenutou „ohavnosťou spustošenia“ ako ona svetová vláda, pre ktorú bol plán z Dumbartom Oaks len skúšobným návrhom, ktorý má byť v roku 1945 na konferencii v San Francisku zlepšený? Tento pokus smeruje k tomu, postaviť takýto

svetový systém medzinárodnej spolupráce na „sväté miesto“ a urobiť tak zbytočným panstvo kráľovstva Božieho, svätého mesta s Kristom ako kráľom. Celosvetová, ľudmi zriadená dnešná organizácia je len oživením kedysi veľmi slávnej Spoločnosti národov, ktorá sa v roku 1939 pre útoky nacistov a fašistov na ľudskú spoločnosť zrútila do priepasti medzinárodnej neupotrebitelnosti. Znova oživená forma sjednotenia národov vystupuje len pod novým menom a s niekoľkými zmenami tvarnosti a složenía, stelesňuje však tie isté myšlienky ako predchádzajúca Spoločnosť národov. Jej základnou myšlienkou je, hospodáriť na zemeguli bez schválenia, podpory alebo toho, aby sa do veci zamiešal Ježiš Kristus, právoplatný kráľ.

V očiach nesprávne poučeného ľudu bude mať tento výtvor vzhľad svätosti, lebo ho náboženský vodcovia požehnávajú, duchovne mu radia a morálne ho podporujú. A obklopený ochranou medzinárodnej vojenskej polície bude vyzeráť ako by bol trvalý a ako by mal možnosť priniesť konečne ľuďom mier a bezpečnosť a „štyri slobody“. Ale napriek tomu je podľa výroku Božieho ohavnosťou (Daniel 11:31; 12:11); a namiesto požehnania, ktoré sľubujú politikovia a náboženské duchovenstvo „kresťanstva“, spôsobí svetošire spustošenie. Prečo? Lebo táto medzinárodná organizácia národov, ktorých čas uplynul v roku 1914, nie je dosadená Bohom a nemá právo stáť na „svätom mieste“. (Marek 13:14.) Je nesvätá a proti Kristovi, lebo odporuje tisícročnému panstvu Ježiša Krista, právoplatného panovníka nového sveta, „Kráľa kráľov a Pána pánov“.

Medzinárodné „spustošenie národov“ predstavuje teda

posledný totálny nástup, ktorý usporiada starý svet proti Jehovovmu univerzálnemu panstvu a proti jeho teokratickej vláde Ježiša Krista. (Zjavenie 17:8—14.) Tým dosiahne veľký spor bodu, kde musí byť navždy rozhodnutý a vybojovaný s jasným výsledkom. Je to doba pre armageddonskú bitku; vodcom všetkých zástupov Jehovových je jeho „veliteľ národov“. Preto jeho meno „Slovo Božie“ znie príliehave. Prorocké videnie bitky hovorí, že „nebeské vojsko ide za ním; lebo on bude spravovať národy železným prútom, a on bude šliapať pres vína hnevu a prchlivosti Boha všemohúceho“. Keď Kristus Ježiš odstráni viditeľnú organizáciu satanovu z celej zemegule, tak sa potom bude zaoberať so satanovou neviditeľnou organizáciou; rozdrví hadovi hlavu a rozdrví aj jeho démonské semeno. Bude to najväčšie súženie aké kedy bolo, súženie, aké viac nikdy nenastane, lebo tým bude definitívne rozriešený prastarý spor o univerzálne panstvo, a to k úplnému ospravedlneniu mena Jehovu Boha a jeho Slova. (Zjavenie 19:11—21; 20:1—3.)

Čo majú ľudia robiť, keď uvidia, že „ohavnosť spustošenia“ vystupuje z priepasti a pripravuje sa, aby s pomocou organizovaného náboženstva mohla opäť stáť na „svätom mieste?“ Pre „ľudí dobrej vôle“, ktorí chcú žiť a byť s Pánom Bohom v novom svete v súladnosti, znej odpoveď: Poslúchajte toho, ktorého dal Boh za veliteľa národov. Tento nariaduje takým, ktorí vo svetle Slova Božieho a s jeho stanoviska vidia „ohavnosť spustošenia“: „Utekajte na hory“. Tak je vylúčené akékoľvek utekanie k ľuďmi zriadenému mestu alebo organizácii bezpečnosti a ochrany. Hory stvoril Boh; a tieto sú symbolom ochrany skrze jeho teokratickú vládu pod

Kristom Ježišom. Preto opustte organizáciu tohto sveta, ktorá je odsúdená k zániku, a uchýľte sa ku kráľovstvu Božiemu, ktoré výjde v Armageddone víťazne z „bitky toho veľkého dňa Boha všemohúceho“, aby potom ako jediné trvalo a vládlo v moci a sláve! (Zjavenie 16:14—16.)

Ak poznáte, že je to správne, tak sa postavte teraz na stranu tohto spravodlivého panstva! Odoberte sa pod jeho ochranu prv, než jeho kráľ dá povel k započatiu armageddonskej bitky a tento svet dôjde k úplnému koncu zničením všetkých tých, ktorí nestoja na strane kráľovstva nového sveta. Nebojte sa toho, že prídete s veliteľmi tohto prítomného sveta do konfliktu, keď poslúchate Jehovovho veliteľa národov. Myslite na postoj a statočné slová apoštolov Ježiša Krista pred náboženskými úradmi, ktoré im nariaďovali, aby prestali kázať, načo však dostaly len odpoveď: „Rozsúďte sami, či je to spravodlivé pred Bohom, aby sme vás poslúchali viac ako Boha. Lebo my nemôžeme nehovoriť o tom, čo sme videli a počuli.“ „Viac treba poslúchať Boha ako ľudí.“ (Skutky apošt. 4:19, 20; 5:29.) Ukážte aj vy, že ste sa postavili za večné kráľovstvo, ktoré prinesie „na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle“, a to tak, že sa zúčastníte splnenia veliteľovho proroctva: „A bude kázané toto evanjelium kráľovstva po celom svete, na svedectvo všetkým národom.“ (Lukáš 2:14, Matúš 24:14.)

Pozdvihnite svoje oči porozumenia a vid'te prúd vody života — čistý ako krištál — tečúci od trónu kráľovstva Božieho, a počujte hlas Bohom dosadeného veliteľa, ktorý hovorí: „Príď! A kto žízni, nech príde, a kto chce, nech berie vodu života zadarmo!“ (Zjavenie 22:17.)

Pite plnými dúškami túto vodu životných právd kráľovstva a podajte veliteľovo pozvanie iným žízniacim! Zachovajte svoju rýdzosť voči kráľovstvu, a v ustanovený čas oslobodí kráľ a veliteľ všetkých tých, ktorí verne poslúchajú jeho príkazy. Pridržiavajte sa preto tých, ktorých on koncom terajšieho sveta zachová a privedie k večným bohatstvám spravodlivého nového sveta.

Strážna veža

je vydávaná, aby pomohla ľuďom poznať Jehovu a jeho veliteľa národov a jednať podľa ich nariadení, ako sú tieto vyjadrené v Biblii; aby uverejňovala poučenie pre dobro všetkých ľudí dobrej vôle; aby dopomohla svojim čitateľom k systematickému študovaniu Biblie.

Strážna veža

nie je dogmatická, ale povzbudzuje svojich čitateľov k pozornému, dôkladnému skúmaniu svojho obsahu vo svetle Pisma svätého. Nepúšťa sa do sporov a jej stĺpce neslúžia správam o osobných veciach, ale pridrižava sa prísne Biblie, ako autority svojich výkladov. Je nezávislá a oddelená od všetkých náboženstiev, všetkých strán, sekt alebo iných svetských organizácií a zastáva sa neochvejne Jehovovho kráľovstva pod jeho veliteľom národov, Ježišom Kristom.

Strážna veža

má 16 strán a vychádza raz za mesiac. Môžete ju odoberať za skromné predplatné Kčs 50.— na rok, alebo Kčs 25.— na polrok

od

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY,
Suchbát u Prahy, Kamýcka ulica 684.